

Елин Пелин

Въпроси

Обичам животните и зная, че техният и моя живот са частица от една и съща неизвестна сляпа сила. Обичам да ги наблюдавам и изучавам. Интересно е да вникнеш в техният живот и да разбереш техните особености, техните навици, техните инстинкти. Колкото повече ги изучаваш, толкова повече разбираш, че няма разлика освен външна, между тях и човека.

Любовната песен на птиците, полета на орела, грацията на сърната, живота на мъничките насекоми, изгубени из тревата, окраските, с които тъй щедро и тъй разумно е боядисала природата всички, удивляват нашата мисъл и карат душата да изтръпва пред неизвестната сила на живота, толкова хармонична, толкова целесъобразна, толкова вдъхновена.

Лишени от предрасъдъците, които сковават човешката мисъл и човешката воля, тия твари, над които човек се поставя така високо, заслужават уважение и обич.

Тяхната любов е чиста и свободна, това е тяхната велика религия. Техният бог е всякога в тях, с тях и при тях. Те не го менят, не го свалят и не го качват.

При все това аз съм ловец. Ходя с пушка и куче по полето и гората, стрелям и убивам.

Често са ме питали не ми ли е жал за бедните, беззащитни животни.

Справедливо ли е? Морално ли е? Човечно ли е?

Странно наистина. Аз съм убивал глухар в момента на неговия любовен екстаз. Разстрастен той тичаше към женската с протегнатата шия, с полуотворена човка. Досега още виждам неговото влюбено лице, очите му. Струва ми се даже, че той бе озарен от някаква странна, хубава усмивка. При все това аз го убих.

Аз стрелям на дивите патици, на яребиците, на малките пъдпъдици. Те падат мъртви, покосени от сачмите, като малки парцалчета, или ги хващам ранени. Тогава виждам в очите им предсмъртния ужас или тихото безпомощно примирение пред съдбата.

И за миг мене ми става жално. За миг.

Справедливо ли е? Морално ли е? Човечно ли е? Защо чувството на жалост не спре ръката ми?

Всички тия въпроси стоят неразрешени, мъчни. Колкото и да ги отбягвам, те се налагат.

Само аз ли, който убивам тия животни, съм виновен, или и вие, които, ядейки с удоволствие опечения дивеч, ми говорите за моята жестокост така укорно и с такова тънко чувство на състрадание?

И вас, и мене ни оправдава само това, че там, в тайните на нашата

душа, между необяснимите морални закони, които ни движат, лежи у всички ни и зверското.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5746>]